

KOŃCOWE KONKLUZJE

Konferencja Międzyparlamentarna ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO)

4-6 marca, Ryga

Konferencja Międzyparlamentarna,

Uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej w sprawie ustanowienia i mandatu niniejszej Konferencji podjętą w kwietniu 2012 roku w Warszawie;

Uwzględniając Tytuł II Protokołu [nr 1] (i art. 9) Traktatu z Lizbony dotyczące wspierania skutecznej i systematycznej współpracy międzyparlamentarnej w Unii;

Świadoma nowych uprawnień i instrumentów przewidzianych w Traktacie z Lizbony dla instytucji Unii Europejskiej (UE) w obszarze polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony, jak również tego, że nowe instrumenty dają UE większe możliwości wywierania międzynarodowego wpływu, odpowiadającego jej politycznemu i gospodarczemu znaczeniu;

Świadoma wielowarstwowości procesu decyzyjnego w obszarach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), jak również tego, że skuteczne wdrażanie obu tych polityk wymaga zaangażowania wielu podmiotów politycznych zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym; zdając sobie sprawę z odpowiedzialności wiążącej się z zaangażowaniem w parlamentarną kontrolę na odpowiednich szczeblach i wspieraniem współpracy międzyparlamentarnej w obszarach WPZiB oraz WPBiO;

Świadoma, że rozwój sytuacji międzynarodowej wzmocnił rolę parlamentów jako głównych podmiotów w globalnym procesie podejmowania decyzji, ze szczególnym uwzględnieniem konfliktów i sytuacji kryzysowych.

Najważniejsze aspekty wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

1. Uznając, że kryzysy w Europie i w jej sąsiedztwie położyły kres iluzji gwarantowanego pokoju dla Europy, wyraża głębokie zaniepokojenie zmianami w krajobrazie bezpieczeństwa od Ukrainy po Bliski Wschód i Afrykę; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Wysokiej Przedstawiciel i wiceprzewodniczącej, podjęte na podstawie mandatu udzielonego przez Radę Europejską w grudniu 2013 roku, do zainicjowania w trybie priorytetowym procesu strategicznej refleksji nad ramami unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa w ścisłym porozumieniu z państwami członkowskimi i parlamentami UE; podkreśla, że refleksja ta powinna prowadzić, po odbyciu konsultacji z Parlamentem Europejskim i parlamentami narodowymi, do opracowania nowej europejskiej strategii bezpieczeństwa; podtrzymuje swoje

przekonanie, że Konferencja Międzyparlamentarna ds. WPZiB oraz WPBiO powinna wnieść wkład w tę ważną strategiczną refleksję.

2. Stanowczo potępia zamordowanie lidera opozycji Borysa Niemcowa i wzywa rząd rosyjski do złożenia jasnej deklaracji dotyczącej zagwarantowania pełnego, szybkiego i przejrzystego międzynarodowego dochodzenia w sprawie tej zbrodni.

Walka z międzynarodowym terroryzmem i regionalną radykalizacją

3. Stanowczo potępia barbarzyńskie ataki terrorystyczne we Francji, w Danii i w innych krajach; składa najszczerze kondolencje krewnym ofiar; podkreśla, że wolność słowa jest zasadniczą wolnością podstawową stanowiącą jeden z fundamentów UE, i że ataki w Paryżu i w Kopenhadze należy postrzegać jako ataki na podstawowe wartości UE; stanowczo potępia wszelkie formy antysemityzmu i islamofobii; podkreśla konieczność wypracowania skonsolidowanego stanowiska UE oraz skutecznego i kompleksowego podejścia prewencyjnego, bardziej skutecznego wykorzystania istniejących zasobów, takich jak Europol, a także zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie wymiany informacji wywiadowczych w celu przeciwdziałania radykalizacji i rekrutacji obywateli UE, a także wczesnej identyfikacji i przeciwdziałania działalności bojowników z zagranicy i terrorystów, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 2178 (2014).
4. Wzywa do jak najszybszego wznowienia wysiłków, w szczególności poprzez globalne partnerstwo i w ścisłej współpracy z krajami muzułmańskimi w regionie, na rzecz walki z samozwańczym Islamskim Państwem Iraku i Lewantu (*Da'esh*) oraz różnymi powiązаныmi z Al Kaidą organizacjami terrorystycznymi na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej (region MENA).
5. Wyraża zaniepokojenie pogarszającym się stanem bezpieczeństwa w Syrii, Iraku i Libii, gdzie wojny domowe i działalność *Da'esh* doprowadziły do klęski humanitarnej; podkreśla, że ekspansja *Da'esh* uczyniła te kraje bezpiecznym schronieniem dla radykalistów islamskich, co stanowi zagrożenie dla całego regionu MENA oraz znacznie zwiększa zagrożenie terrorystyczne i ryzyko związane z bezpieczeństwem w Europie; z zadowoleniem przyjmuje operacje wojskowe przeprowadzone niedawno przez międzynarodową koalicję, armię iracką i kurdyjskich peszmergów w Iraku oraz wyraża uznanie dla ich wkładu w koalicję międzynarodową; potępia barbarzyński mord koptyjskich chrześcijan w Libii i wszelkie formy prześladowania mniejszości narodowych przez *Da'esh*, a także powtarzające się akty przemocy wobec kobiet; stanowczo potępia niszczenie dziedzictwa kulturowego i archeologicznego w Iraku i Syrii, w tym celowe niszczenie miejsc i przedmiotów kultu religijnego; z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji i Wysokiej Przedstawiciel, zawierający fragmenty dotyczące strategii regionalnej UE wobec Syrii i Iraku oraz zagrożenia ze strony *Da'esh*, jako ważny krok w kierunku w pełni wspólnej i skoordynowanej reakcji UE.
6. Wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego zawieszenia broni w Libii; podkreśla, że tego konfliktu nie sposób rozwiązać drogą militarną, i że obecny wielowymiarowy kryzys musi zostać zażegnany w ramach dialogu politycznego wszystkich stron, poprzez stworzenie planu działania na rzecz utworzenia rządu jedności narodowej; z zadowoleniem przyjmuje moderowany przez ONZ proces dialogu politycznego rozpoczęty w Genewie; wzywa partnerów międzynarodowych – ONZ, UE, Unię Afrykańską i Ligę Państw Arabskich – do zapewnienia szerszej zakrojonej wzajemnej koordynacji i współpracy z sąsiednimi krajami w celu zakończenia wojen zastępczych; zauważa z niepokojem nasilający się rozwój radykalnego dżihadyzmu w Libii; wzywa wszystkie podmioty zewnętrzne do powstrzymania się od działań, które mogłyby zaostriżyć obecne podziały i zakłócić proces przemian demokratycznych w Libii, oraz do ścisłego przestrzegania embarga na broń i do pełnego wsparcia procesu dialogu prowadzonego przez ONZ; wzywa do wprowadzenia zindywidualizowanych sankcji wobec stron bojkotujących rozmowy prowadzone przez ONZ; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Egiptu zmierzające do ochrony chrześcijan przed przemocą motywowaną uprzedzeniami religijnymi.

7. Zwraca uwagę UE i społeczności międzynarodowej na eskalację przemocy ze strony ugrupowania terrorystycznego *Boko Haram* w Nigerii i kategorycznie potępia przerażające zbrodnie przeciwko niewinnej ludności cywilnej, a także zwraca uwagę na wzmożoną ostatnio aktywność tego ugrupowania terrorystycznego w sąsiednich krajach, a mianowicie w Kamerunie, Czadzie i Nigrze; z zadowoleniem przyjmuje niedawną inicjatywę Unii Afrykańskiej przewidującą powołanie Wielonarodowej Wspólnej Grupy Zadaniowej do walki z bojownikami *Boko Haram*; w tym kontekście podkreśla swoje zaniepokojenie odroczeniem wyborów w Nigerii; wzywa do zorganizowania wyborów w możliwie najbliższym terminie, z zapewnieniem silnego demokratycznego uczestnictwa i przejrzystości.
8. Z zadowoleniem przyjmuje zgłoszoną przez łotewską prezydencję inicjatywę omówienia kwestii dotyczących terroryzmu i zagranicznych bojowników podczas nieformalnego spotkania ministrów sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w Rydze w dniach 29 i 30 stycznia 2015 roku, w trakcie którego ministrowie doszli do wniosku, że zagrożeniami dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE należy zająć się w ramach europejskiej agendy bezpieczeństwa, np. poprzez wzmocnienie wysiłków na rzecz zapobiegania radykalizacji, szczególnie w mediach społecznościowych, wymianę informacji na temat zapobiegania terroryzmowi w ramach UE i wzmacnianie współpracy wymiarów sprawiedliwości w ramach zwalczania terroryzmu.
9. Wzywa rządy i społeczeństwa państw członkowskich UE do utrzymania jedności oraz zapobiegania oskarżeniom i stygmatyzacji określonych grup religijnych, a tym samym uniemożliwienia terrorystom osiągnięcia celu polegającego na zastraszeniu i dzieleniu Europejczyków.

Sytuacja na Ukrainie

10. Potwierdza niezachwiane poparcie dla suwerenności i integralności terytorialnej Ukrainy; jednoznacznie potępia okupację i aneksję Krymu przez Rosję, która naruszyła w ten sposób Kartę Narodów Zjednoczonych, prawo międzynarodowe i swoje własne zobowiązania, w tym te wynikające z aktu końcowego KBWE i Memorandum budapeszteńskiego o gwarancjach bezpieczeństwa dla Ukrainy z 1994 roku; potwierdza odnośne konkluzje Rady Europejskiej podkreślające znaczenie UE w prowadzeniu polityki nieuznawania nielegalnej aneksji Krymu i Sewastopola; wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją w zakresie praw człowieka i wolności słowa, jak również utrzymującym się prześladowaniem i zastraszaniem społeczności tatarskiej i ukraińskiej na Krymie.
11. Potępia hybrydowe działania wojenne prowadzone przez Rosję we wschodnich regionach Ukrainy i zwraca uwagę na dowody wskazujące na stałe udzielanie wsparcia separatystom przez Rosję.
12. Wzywa do pełnego wdrożenia porozumień osiągniętych w Mińsku, które przewidują w szczególności zawieszenie broni, wymianę jeńców i wycofanie ciężkiej broni; wyraża zaniepokojenie powtarzającymi się naruszeniami zawieszenia broni i wzywa do natychmiastowego zaprzestania wszelkich działań wojennych; wzywa Rosję do podjęcia rzeczywistych kroków w kierunku załagodzenia kryzysu we wschodniej Ukrainie i do przestrzegania porozumień z Mińska, które przewidują m.in. całkowite zawieszenie broni i wycofanie ciężkiej broni, a także zaprzestanie przetrzymywania broni i uzbrojonych bojowników z Rosji na Ukrainę, wycofanie rosyjskich sił zbrojnych i najemników z terytorium Ukrainy, rozpoczęcie stałej obserwacji granicy ukraińsko-rosyjskiej przez specjalną misję obserwacyjną OBWE, przywrócenie władzom ukraińskim pełnej kontroli nad granicą Ukrainy z Rosją, uwolnienie wszystkich zakładników i nielegalnie przetrzymywanych osób, takich jak pilot Nadia Sawczenko, a także przywrócenie Ukrainie kontroli nad jej całym terytorium, wraz z Krymem.
13. Z zadowoleniem przyjmuje decyzję nadzwyczajnej Rady do Spraw Zagranicznych UE z dnia 29 stycznia 2015 roku o rozszerzeniu sankcji na osoby i podmioty stanowiące zagrożenie dla suwerenności i integralności terytorialnej Ukrainy lub je naruszające; zaznacza, że decyzja UE o załagodzeniu, zniesieniu lub zaostrzeniu sankcji nałożonych na Rosję będzie bezpośrednio uzależniona od realizacji przez Rosję zobowiązań wynikających z porozumień z Mińska; w razie podejmowania przez Rosję jakichkolwiek

dalszych działań destabilizujących Ukrainę zachęca Radę Europejską do podjęcia dalszych środków ograniczających i do poszerzenia ich zakresu; w tym kontekście zauważa, że Komisja i ESDZ muszą przeprowadzić dalsze prace przygotowawcze w związku z ewentualnymi odpowiednimi działaniami.

14. Podkreśla, że trwałe i pokojowe rozwiązanie konfliktu w obwodzie donieckim i ługańskim na Ukrainie można osiągnąć wyłącznie środkami politycznymi i w drodze dyplomatycznych negocjacji; zwraca uwagę na potrzebę utrzymania otwartych kanałów komunikacji z Rosją; uznaje, że relacje te powinny być oparte na poszanowaniu prawa międzynarodowego.
15. W obliczu nowych zagrożeń wynikających ze zmasowanej i wszechstronnej propagandy rosyjskiej, wyraża poparcie dla wypracowania wspólnej strategii komunikacyjnej UE, która umożliwiłaby UE skuteczne odpieranie kampanii dezinformacyjnych prowadzonych w ramach wojny informacyjnej; z zadowoleniem przyjmuje decyzję nadzwyczajnej Rady do Spraw Zagranicznych UE z dnia 29 stycznia 2015 roku o powierzeniu Wysokiej Przedstawiciel zadania intensyfikacji wysiłków, we współpracy z państwami członkowskimi i instytucjami UE, na rzecz dalszego rozwoju komunikacji strategicznej wspierającej polityki UE oraz zbadania możliwości powołania dedykowanego zespołu komunikacyjnego, który miałby kierować takimi działaniami.
16. Zachęca Ukrainę do utrzymania skoncentrowanych wysiłków i czynienia postępów w kluczowych obszarach reform poprzez dalsze stabilizowanie sytuacji politycznej, gospodarczej, społecznej, sądowej i finansowej w kraju, w szczególności poprzez wdrażanie reformy konstytucyjnej i walkę z korupcją; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywa UE we wspieraniu reform podejmowanych przez Ukrainę, w tym przy użyciu środków finansowych i technicznych.

Europejska polityka sąsiedztwa

17. Podkreśla, że wschodni i południowy wymiar europejskiej polityki sąsiedztwa są jednakowo ważne i powinny być wspierane bez zbędnej konkurencji między nimi; uznaje, że w obliczu nowych wyzwań politycznych i militarnych w obu najważniejszych graniczących z UE regionach Unia musi dokonać istotnej rewizji swojej polityki sąsiedztwa, m.in. poprzez położenie większego nacisku na zacieśnienie współpracy z mieszkańcami i społeczeństwem obywatelskim.

Partnerstwo Wschodnie: przed szczytem w Rydze

18. Ponownie zwraca uwagę na decydującą strategiczną rolę polityki Partnerstwa Wschodniego we wspieraniu bezpieczeństwa, stabilności, rozwoju gospodarczego i społecznego, praworządności i demokracji na obszarach sąsiadujących z UE; podkreśla, że pomimo wyzwań regionalnych Partnerstwo Wschodnie pozostaje jednym z najważniejszych priorytetów unijnej polityki zagranicznej; zwraca uwagę, że Partnerstwo Wschodnie musi nadal pełnić funkcję wspólnej platformy politycznej oferującej zróżnicowane podejście do poszczególnych państw partnerstwa, stosownie do ich indywidualnych aspiracji w relacjach z UE, w tym również poprzez uznanie perspektywy integracji europejskiej, oraz że zgodnie z art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej każde państwo europejskie może ubiegać się o członkostwo w UE pod warunkiem, że spełnia kryteria kopenhaskie oraz przestrzega zasad demokracji i szanuje podstawowe wolności i prawa człowieka; odnotowuje potrzebę wsparcia modernizacji rządów demokratycznych, wzmocnienia praworządności, reformy administracji publicznej i podjęcia reform gospodarczych we wszystkich krajach partnerstwa.
19. Oczekuje, że szczyt Partnerstwa Wschodniego w Rydze w dniach 21-22 maja 2015 roku będzie stanowił dobrą okazję do podsumowania tego, co udało się osiągnąć od szczytu w Wilnie i, potwierdzając zaangażowanie na rzecz polityki Partnerstwa Wschodniego, jej dalszego rozwoju i pogłębienia, zwraca uwagę na konieczność oceny postępów we wdrażaniu umów stowarzyszeniowych podczas szczytu

w Rydze; tym samym zachęca parlamenty narodowe do zakończenia ratyfikacji umów stowarzyszeniowych UE z Ukrainą, Gruzją i Mołdawią przed szczytem w Rydze.

20. Wzywa uczestników szczytu w Rydze do udzielenia silnego i motywującego wsparcia politycznego najbardziej ambitnym państwom partnerskim, które poczyniły największe postępy w procesie reform, poprzez uznanie ich perspektywy wstąpienia do Unii Europejskiej i zaoferowanie im nowych możliwości pogłębionej współpracy z UE w oparciu o zróżnicowane podejście; ponadto wzywa do przyjęcia zindywidualizowanego podejścia do stosunków dwustronnych UE z państwami partnerskimi, które wybrały mniej ambitny poziom współpracy.
21. Zauważa, że jednym z rezultatów oczekiwanych przez państwa partnerskie od szczytu w Rydze jest postęp w dziedzinie obszaru mobilności obejmującego państwa Partnerstwa Wschodniego; wyraża nadzieję, że drugi etap planu działania na rzecz liberalizacji reżimu wizowego z Gruzją i Ukrainą zostanie zamknięty, umowa o ułatwieniach wizowych i o readmisji oraz partnerstwo na rzecz mobilności z Białorusią zostaną podpisane, a postępy w kierunku liberalizacji reżimu wizowego z Armenią i Azerbejdżanem zostaną poczynione jeszcze przed szczytem.

Południowe sąsiedztwo: sytuacja w basenie Morza Śródziemnego i na Bliskim Wschodzie

22. Podkreśla kluczowe znaczenie regionu MENA, który ze względu na swoją geograficzną i kulturową bliskość z UE ma w przypadku jakichkolwiek konfliktów lub niestabilnej sytuacji bezpośredni wpływ na państwa członkowskie UE; zwraca uwagę na postępujący wzrost nielegalnej migracji i handlu ludźmi w regionie Morza Śródziemnego, które nie tylko stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa granic zewnętrznych UE, ale też pochłaniają niezliczone ofiary; składa najszczerze kondolencje rodzinom ofiar tragedii na morzu; odnotowuje decyzję Komisji o przedłużeniu europejskiej operacji „Tryton” do grudnia 2015 roku; podkreśla konieczność bardziej funkcjonalnego zarządzania przepływami migracyjnymi, a jednocześnie szybkiej i skoordynowanej interwencji obejmującej obecną krytyczną sytuację humanitarną, działania ratunkowe na morzu i sytuację uchodźców; postanawia wrócić do kwestii migracji podczas warsztatów w Luksemburgu.
23. Podkreśla, że w obliczu narastających zagrożeń dla bezpieczeństwa w regionie polityka sąsiedztwa musi być w stanie zapewnić skuteczne, wspólne i trwałe wsparcie dla sąsiadów w południowej części basenu Morza Śródziemnego, koncentrując się na udzielaniu pomocy w tworzeniu demokratycznego systemu rządów, rozwijaniu społeczeństwa obywatelskiego i wspieraniu kontaktów międzyludzkich.
24. Wyraża uznanie dla Unii dla Śródziemnomorza jako najskuteczniejszego i najbardziej wszechstronnego forum współpracy w regionie, ukierunkowanego na promocję spójności regionalnej i integracji między UE a państwami południowej części basenu Morza Śródziemnego.
25. Zgadza się z konkluzjami Rady do Spraw Zagranicznych z 19 stycznia 2015 roku w sprawie Tunezji, w których z zadowoleniem przyjęto skuteczną i pokojową drogę przemian demokratycznych, jaką obrała Tunezja oraz złożono Tunezji gratulacje w związku ze zorganizowanymi w niej wyborami prezydenckimi i parlamentarnymi; zauważa, że przemiany demokratyczne w Tunezji mogą służyć jako przykład dla całego regionu; wzywa do rozwoju wszechstronnej współpracy politycznej i gospodarczej oraz planu wsparcia w celu konsolidacji młodej demokracji w Tunezji.
26. Wyraża nadzieję, że wybory parlamentarne w Egipcie, zaplanowane na marzec i kwiecień 2015 roku, odbędą się zgodnie z ogólnymi zasadami demokracji, z zapewnieniem wolności słowa i zgromadzeń oraz z należyтым uwzględnieniem pozycji i uczestnictwa kobiet, a także że wybory te staną się istotnym krokiem w kierunku ponownego zjednoczenia społeczeństwa; uznaje niedawną decyzję prezydenta Egiptu o wzięciu udziału – po raz pierwszy w historii państwa – w koptyjskim nabożeństwie bożonarodzeniowym za pozytywny sygnał poparcia dla pojednania społecznego, które powinno objąć wszystkie pozostałe

wyznania; wzywa Egipt do odstąpienia od wykonywania zasądzonych wyroków kary śmierci i od wydawania kolejnych takich wyroków.

27. Wyraża zaniepokojenie pogorszeniem się stanu bezpieczeństwa w Jemenie, wynikającym z ofensywy bojowników *Huti*, która doprowadziła do ustąpienia ze stanowiska prezydenta oraz premiera Jemenu i jego gabinetu; zachęca do podjęcia pokojowych przemian w Jemenie i wyraża swoje poparcie w tym zakresie.
28. Wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją humanitarną w Gazie i napięciami na granicach izraelskich, które uwydatniają potrzebę jak najszybszego wznowienia wiarygodnych negocjacji pokojowych; podkreśla, że nie istnieje rozwiązanie alternatywne wobec współistnienia dwóch państw, które to rozwiązanie musi zostać wypracowane w drodze bezpośrednich negocjacji pokojowych, i uznaje rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2014 roku w sprawie państwa palestyńskiego za ważny krok w tym kierunku; podkreśla, że wszystkie strony, w tym podmioty regionalne, powinny pracować na rzecz realizacji tego celu i pomóc wypracować trwałe rozwiązanie w procesie pokojowym na Bliskim Wschodzie.
29. Potępia brutalną przemoc stosowaną przez reżim Asada przeciwko obywatelom syryjskim i wzywa do zwiększenia nacisków na rzecz zainicjowania prawdziwych przemian politycznych w Syrii, w tym poprzez zwiększenie wsparcia dla umiarkowanej syryjskiej opozycji; z zadowoleniem przyjmuje działania specjalnego wysłannika ONZ na rzecz strategicznej deeskalacji przemocy.
30. Uznając, że zagrożenia dla środowiska również mogą przyczynić się do powstania znacznych wyzwań w zakresie bezpieczeństwa, z niepokojem śledzi zamiary Turcji dotyczące budowy elektrowni jądrowej w Akkuyu – aktywnym sejsmicznie regionie na jej południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego; zachęca Komisję Europejską do poruszenia tej kwestii podczas kolejnej rundy rozmów przedakcesyjnych z Turcją.

Wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony: przed posiedzeniem Rady Europejskiej w czerwcu 2015 roku

31. Podkreśla, że WPZiB oraz przyszła zmieniona europejska strategia bezpieczeństwa nie będzie w pełni skuteczna, o ile u jej podstaw nie znajdzie się wiarygodna wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony, a także terminowe, skuteczne i pełne wdrożenie konkluzji spotkania Rady Europejskiej w sprawie obrony z grudnia 2013 roku; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie nowej Wysokiej Przedstawiciel, występującej w charakterze szefowej Europejskiej Agencji Obrony, do uznania tej kwestii za priorytet podczas jej kadencji; przypomina swoje postanowienie ścisłego monitorowania postępów w tym obszarze i wzywa do uzyskania wymiernych rezultatów przed kolejnym posiedzeniem Rady Europejskiej w tej sprawie, planowanym na czerwiec 2015 roku; powtórnie podkreśla, że coroczne spotkania Rady Europejskiej w celu omówienia tego tematu, jak też regularne spotkania Rady w sprawie obrony, mogłyby dodatkowo wesprzeć postępy w tym obszarze.
32. Popiera wyrażony przez Wysoką Przedstawiciel zamiar zrewidowania europejskiej strategii bezpieczeństwa (2003), która, z udziałem Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych, powinna w szerszym zakresie uwzględniać udział wspólnoty w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa; podkreśla konieczność przededefiniowania roli i interesów UE w zakresie bezpieczeństwa w nieustannie zmieniającym się środowisku bezpieczeństwa poprzez uwzględnienie powstałych niedawno zagrożeń ze strony radykalnych ruchów i w związku z załamaniem się opartego na prawie porządku międzynarodowego, a także biorąc pod uwagę poziom ambicji co do dalszego rozwoju WPBiO m.in. w dziedzinie rozwijania zdolności obronnych.
33. Przypomina, za Radą Europejską z grudnia 2013 roku, że UE – dzięki swojej WPBiO oraz innym instrumentom – ma do odegrania ważną rolę w ramach swojego wszechstronnego podejścia do zapobiegania konfliktom i ich przyczynom oraz zarządzania nimi; podkreśla znaczenie umożliwienia Unii wzięcia na siebie większej odpowiedzialności w charakterze gwaranta bezpieczeństwa na poziomie międzynarodowym, a w szczególności w jej sąsiedztwie, a tym samym zwiększenia również jej własnego bezpieczeństwa i umocnienia jej roli jako strategicznego gracza globalnego; podkreśla znaczenie

współpracy pomiędzy UE i jej partnerami, w szczególności ONZ, NATO, OBWE i Unią Afrykańską, a także partnerami strategicznymi i państwami partnerskimi w jej sąsiedztwie, z należnym poszanowaniem ram instytucjonalnych i autonomii decyzyjnej UE.

34. Podkreśla konieczność dalszego wzmocnienia współpracy i koordynacji na linii UE-NATO, szczególnie w zakresie rozwoju zdolności obronnych i synchronizacji ćwiczeń wojskowych; zauważa, że współpraca transatlantycka ma znaczenie geopolityczne i duży potencjał wzmocnienia bezpieczeństwa europejskiego w obliczu nowych wyzwań dla bezpieczeństwa, przed którymi stają państwa członkowskie obu organizacji; przyznając, że większość państw członkowskich utrzymuje siły zbrojne, które uczestniczą w operacjach zarządzania kryzysowego prowadzonych zarówno przez NATO, jak i UE, zwraca jednak ponownie uwagę na potrzebę poszanowania polityk bezpieczeństwa tych państw członkowskich UE, które nie są członkami NATO; podkreśla znaczenie zacieśnienia współpracy w celu zapewnienia kompatybilności narzędzi wykorzystywanych do osiągania celów WPBiO i celów NATO oraz zauważa, że zdolności obronne powinny być dalej wzmocniane i rozwijane w ramach projektów, które się wzajemnie uzupełniają, a nie pokrywają.
35. Przypomina o konieczności wzmocnienia unijnych struktur cywilnego zarządzania kryzysowego, mając na uwadze fakt, że większość misji WPBiO to misje cywilne, a zapotrzebowanie na nie stale rośnie; odnotowuje istniejący problem z rekrutacją personelu dla tych cywilnych misji WPBiO w państwach członkowskich; sugeruje ponowne przyjrzenie się tej kwestii podczas warsztatów w Luksemburgu w kontekście wdrożenia konkluzji zbliżającego się czerwcowego posiedzenia Rady Europejskiej.
36. Usilnie wzywa państwa członkowskie do uznania, że tylko w drodze prawdziwej i intensywnej współpracy Europa będzie w stanie zbudować własne zdolności obronne w celu wzmocnienia swojej suwerenności; podkreśla potrzebę zwiększenia liczby projektów wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności wojskowych (*pooling and sharing*) w ramach realizacji WPBiO; z zadowoleniem przyjmuje sukces projektów wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności wojskowych (*pooling and sharing*) zrealizowanych ze wsparciem ze strony Europejskiej Agencji Obrony (EAO) oraz Komitetu Wojskowego UE (obejmujących wykorzystanie zdalnie kierowanych bezałogowych systemów powietrznych (BSP) zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym, rządowej łączności satelitarnej, tankowania w powietrzu oraz rozwijania zdolności cyberobrony); wzywa państwa członkowskie do skorzystania z tej szansy poprzez skupienie się na systematycznej średnio- i długoterminowej współpracy oraz poprzez zbadanie korzyści płynących z inicjatywy wspólnego pozyskiwania i wykorzystywania zdolności wojskowych przed tworzeniem swoich własnych zdolności.
37. Mając na uwadze, że dalszy rozwój zdolnych do rozmieszczenia sił szybkiego reagowania ma kluczowe znaczenie i będzie wymagał większej interoperacyjności, większej liczby łączonych szkoleń, a przede wszystkim regularnej oceny standardów gotowości, podkreśla, że grupy bojowe UE oraz siły reagowania NATO (NRF) i połączone siły zadaniowe bardzo wysokiej gotowości NATO (VJTF) należy postrzegać jako struktury komplementarne, a nie konkurencyjne; wskazuje na rolę grup bojowych UE, które – choć jeszcze nie zostały rozmieszczone – zwiększają poziom interoperacyjności i gotowości sił zbrojnych i mogą służyć jako ważne narzędzie we wdrażaniu jednego z aspektów WPBiO; wzywa państwa członkowskie do domyślnego uznania rozmieszczenia grupy bojowej UE za siłę interwencyjną typu *initial entry force* – w sytuacji, w której państwa członkowskie uznają, że właściwa jest szybka reakcja militarna; podkreśla potrzebę przyjęcia modułowej koncepcji rozmieszczenia grup bojowych UE w celu stworzenia bardziej elastycznych europejskich zdolności, które będą mogły być wykorzystywane w operacjach przewidujących szybką interwencję i stabilizację w obszarach kryzysowych; zachęca Radę Europejską do znalezienia konstruktywnego i trwałego rozwiązania kwestii finansowania rozmieszczenia grup bojowych UE na podstawie postanowień mechanizmu ATHENA; wzywa Wysoką Przedstawiciel do wysunięcia do czasu czerwcowego szczytu Rady Europejskiej propozycji sposobów usprawnienia grup bojowych UE poprzez uwzględnienie konkluzji niniejszej Konferencji; postanawia ponownie poruszyć temat wdrożenia konkluzji czerwcowego spotkania Rady Europejskiej w sprawie obrony podczas warsztatów w Luksemburgu.

38. Zachęca państwa członkowskie do organizowania się w celu rozpoczęcia rozpoznawania zdolności potrzebnych do podjęcia misji, które Rada do Spraw Zagranicznych może postanowić powierzyć grupie państw członkowskich chętnych do odegrania takiej roli, oraz do oceny metod i procedur wspólnego zarządzania takimi zadaniami.
39. Podkreśla nowe wyzwania dla bezpieczeństwa wynikające z tzw. wojny czwartej generacji – wojny hybrydowej, która stanowi połączenie niekonwencjonalnych i konwencjonalnych metod militarnych, elementów wojny cybernetycznej, gospodarczej i informacyjnej oraz presji politycznej; podkreśla potrzebę wzmocnienia odporności UE na wyzwania związane z wojną hybrydową poprzez tworzenie lepszych synergii cywilno-wojskowych oraz potrzebę zwiększenia wyspecjalizowanych zdolności państw członkowskich, w tym komunikacji strategicznej i zabezpieczenia granic zewnętrznych UE; zachęca UE do dalszego badania możliwości usprawnienia komunikacji strategicznej i koordynacji swoich działań z Sojuszem (tj. centrum doskonalenia w dziedzinie komunikacji strategicznej NATO w Rydze na Łotwie).
40. Podkreśla konieczność przeprowadzenia rewizji istniejącego mechanizmu finansowania ATHENA, przewidzianego decyzją Rady z dnia 19 grudnia 2011 roku, w szczególności w zakresie wspólnego finansowania; odnotowuje prace prowadzone na bieżąco w Radzie w tym zakresie; zaprasza Radę do rozpoczęcia prac nad zdefiniowaniem uproszczonego mechanizmu w ramach mechanizmu ATHENA w celu finansowania wspólnych kosztów związanych z realizacją misji podejmowanych na podstawie art. 43, 44 i 46 Traktatu o Unii Europejskiej.
41. Przypomina o zobowiązaniu państw członkowskich UE do zwiększenia wydatków na badania i technologię w dziedzinie obronności do poziomu 2% wszystkich wydatków na obronność i wzywa państwa członkowskie do zrealizowania tych zapowiedzi; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie projektu pilotażowego w zakresie badań dotyczących WPBiO oraz wstępne prace nad przygotowawczą akcją poszukiwania synergii z krajowymi programami badawczymi, zwłaszcza przy wykorzystaniu Europejskiej Agencji Obrony.
42. Przypomina, że w obliczu narastających wyzwań dla bezpieczeństwa i zagrożeń niezwykle istotne jest zapewnienie UE możliwości pełnego przyjęcia odpowiedzialności spoczywającej na niej w ramach społeczności międzynarodowej i podkreśla potrzebę wdrożenia odpowiednich postanowień Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności stałej współpracy strukturalnej (PESCO); wzywa Wysoką Przedstawiciel do pełnego i aktywnego zaangażowania się w działania związane z wdrożeniem stałej współpracy strukturalnej przewidzianej w art. 42 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.
43. Z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Wysokiej Przedstawiciel do ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim i parlamentami narodowymi w dążeniu do koncentracji polityki zagranicznej UE na zapewnianiu obywatelom Europy bezpieczeństwa, demokracji, praw człowieka, stabilności i nadziei na pomyślną przyszłość; z zadowoleniem przyjmuje okazję do współpracy z Wysoką Przedstawiciel nad dalszym wzmacnianiem dialogu i współpracy między parlamentarzystami a Wysoką Przedstawiciel w istotnych kwestiach omawianych podczas niniejszej Konferencji.

